

Schriftlezing:

Genesis 12 : 1 – 6

Hebreeën 11 : 13 – 19

"THUISKOMEN IN HET VADERLAND"

DOOR KLAAS DE BOER

Ja, lieve mensen, de vakanties staan weer voor de deur. Net toen ik de auto uitstapte werd me gevraagd: "Ga je nog op vakantie?" Ik zei: "Ik ga wel op vakantie, maar ik moet eerst nog veertien dagen hard werken." "En waar ga je dan naartoe? Ga je naar het buitenland?" Toen zei ik: "Nee, ik blijf in Nederland, ik ga naar Balkbrug." Nu ben ik leraar godsdienst op een school op Urk en ook daar werd ook gevraagd net als vorig jaar voor de vakantie: "Waar ga je naartoe? Ga je naar buitenland?" En ik moest antwoorden: "Nee, ik ga naar Balkbrug. Daar heb ik een stacaravan."

Elke keer diezelfde vraag; "Waar ga je naartoe? Ga je naar het buitenland?" Het werd me te erg en ik ben naar een vriend gegaan en ik zei: "Maak eerst eens even een naamplaatje voor me." Dat heeft hij gedaan. Hij zei: "Wat moet erop staan?" Ik zei: "BUITENLAND." Ik heb het op mijn caravan geschroefd. En als in dezelfde lerarenkamer weer de vraag gesteld wordt: "Waar ben je geweest?" kan ik zeggen: "In het buitenland."

De vraag is dus: Waar ga je naartoe? Ga je naar het buitenland of ga je naar het vaderland? Vandaar dat ik ook als thema gekozen heb: Thuiskomen in het Vaderland. Want één van de liederen die het koor zingt is zo prachtig: "Kom thuis...."

Nu is de Bijbel echt zo'n reisboek. En je hebt daarbij geen routeplanner of tom-tom nodig, nee, God wijst de weg. Ook Abraham had geen routeplanner. Abraham is een heel bekende figuur in de Bijbel. We hebben van hem gelezen. Hij was, wat je dan altijd noemt, opgegroeid in een gelovig gezin. Maar niemand deed er iets aan. Ze hadden niet de dienst aan de levende God, nee, ze dienden afgoden, de afgod Sim, de maangod. En daar liep heel Ur der Chaldeeën achteraan.

Dat was er van de wereld geworden die nog maar net de Zondvloed had beleefd, waarbij Noach door het water heen gered werd in de ark die hij gebouwd had. De hele wereld was toen één en al ellende en zonde. God was opnieuw begonnen, maar het was weer dezelfde kant uit gegaan. Abraham wordt dan een rondtrekkende stam. Zonder vaste woon- of verblijfplaats. Zonder een vast gegeven. Zonder een opdracht. Echte trekkers. Leverde het land niet voldoende op, dan gingen ze verder. Was er geen water, dan gingen ze op zoek.

Alleen was er nu geen reden tot vertrek. Abraham leefde daar in Ur, in het land waar het leven goed was. En dan opeens hoort hij die stem en dan moet hij verder trekken. Dan moet hij op weg. Hij krijgt dat bevel: "Ga uit je land, ga uit je maagschap naar het land dat Ik je wijzen zal." Dat is misschien wel emigreren. En het wonderlijke is, die Abraham gaat ook nog! Het vee gaat mee en Abraham trekt als avonturier verder. Waarheen? God zal het zeggen. Abraham gelooft dat het goed zal komen. Door het geloof gaat hij op weg.

Geloven, vindt u dat ook zo moeilijk? Geloven is ook zo moeilijk uit te leggen. Hoe vaak heb ik in een klas daar niet een gesprek over met jonge mensen die op zoek zijn. "Meneer, gelooft u in God?" "Ja."

"Meneer, hebt u God wel eens gezien?" "Nou, nee, misschien een klein beetje..." "U hebt God nog nooit gezien?" Dan zeg ik: "Nee." "Dus u gelooft. U bent zo naïef, u gelooft in iets wat u nog nooit gezien hebt?" Het enige wat ik dan zeg: "Ja, dat is nu geloven. Geloven, dat is niet zien en toch... toch wat doen." Ja...

Wij zouden het ook tegen Abraham kunnen zeggen vanmorgen: "Hé Abraham, je gaat toch niet zomaar op de bonnefooi op pad zonder zekerheden, zonder routekaarten, zonder assuranties en zonder garanties? Je gaat toch niet zomaar? Abraham, wat haal je in je hoofd, man! We spelen toch altijd op safe? Op zeker?" "Ik ga in geloof. God heeft het me gezegd." "Maar, Abraham, je moet toch van je leven genieten zolang als het kan? Abraham, wat mankeert je?" "Ja," zegt Abraham, "maar geloven dat is zeker weten. En geloven in de Bijbel is een woord dat echt bedoeld is: op de bonnefooi, in goed geloof. Dus ik vertrek echt met reden: op de bonnefooi, vol vertrouwen, in goed geloof dat het goed zal komen en dat al mijn wensen werkelijkheid zullen worden."

Dat is nu geloven. Leven op de bonnefooi. Dat geloof wordt natuurlijk vaak op de proef gesteld. Dat nieuwe land is misschien anders dan je verwachtte. Ook voor Abraham. Er komt honger. Geen water, dorst. Maar hij gaat toch. Hij gaat in vertrouwen op weg.

Dat stond gisteren nog op een vrachtauto en ik dacht er nog aan. "In vertrouwen op weg..." Dan is geloven een wonder. Dat woordje *geloof* is zeker weten en vast vertrouwen dat God met je meegaat naar dat vaderland en dat je je routeplanner bij je hebt: de Bijbel. Ik zie soms jongeren, zoals vorige week, die je van de kinderkerk een Bijbeltje mag meegeven en tegen wie je mag zeggen: "Lees er maar vaak uit. Daar leer je God in kennen. Daar leer je Gods weg in zien." De Bijbel wijst de weg naar God. Een God die je roept. Die tegen je zegt: "Reis je mee naar het vaderland?"

Want dat voelt als thuiskomen. Een God die mensen zoekt, net als die verloren jongen uit Lucas 15, die wegtrok naar een vreemd land en zijn eigen vader in de steek liet. Dan zie je die vader staan op de uitkijk, uitziend naar zijn weggelopen jongen. Misschien is het vanmorgen wel zo'n oproep. Omdat God je zoekt in deze dienst, omdat Hij liederen laat zingen die je aanspreken en omdat je misschien een gesprek krijgt dat je raakt.

Dan ontdek je dat het leven een ontdekkingsreis is. Alleen hoef je er geen kaartje voor te kopen, want dat kaartje is betaald voor je op Golgotha. Maar dat moet je wel geloven. Daar zingen jullie van; dat vond ik zo mooi daarnet. En die reis is ook geen eenzaam avontuur, want als je erom vraagt, net zoals Mozes, dan gaat God met je mee en geeft Hij je Zijn zegen en Zijn Geest. Hij laat je niet in de steek en Hij wijst je de weg naar dat nieuwe Leven, dat nieuwe... Ja, we noemen het maar: dat nieuwe Vaderland.

Maar er is ook een andere kant van de medaille. Dat je God vergeet, dat je in je leven misschien afgoden gaat dienen zonder dat je er erg in hebt, net zoals Abraham. Moderne afgoden: je geld en je goed, je werk en je baan, je huis, je tv, je computer, je brommer of je auto, noem maar op. Dat wordt soms zo erg, dat je God vergeet. Je bidt niet meer, je Bijbeltje blijft dicht, je gaat weg, je wordt een zwerver aan vreemde kusten. En dan krijg je het moeilijk. Want je bent geen trekker, maar een zwerver geworden. Maar God staat op de uitkijk. En je bent zoekend naar de weg terug, als een kind dat zijn les nog niet kent. Gods genade maakt het mogelijk. Hij is blij als je heel dicht bij Hem bent. En waar je hart was, dat maakt niets meer uit, als Hij jou weer vast in Zijn armen sluit.

Zwerver.... Zwerver op zoek naar God. Misschien wel een vluchteling net zoals Jona. Misschien dat je niet weet waar je naartoe gaat en dat je niet weet waar je het zoeken moet. Waarom blijf je dan vluchten voor de God die van je houdt? Ver weg, waar je eigenlijk niet zijn wilt? "Heel geduldig wacht Hij omdat Hij verlangt naar jou. En Hij roept met klem en zacht klinkt dan Zijn warme stem: Kom thuis, kom thuis.... Als je moe bent en rust zoekt, kom thuis. De Vader verwacht je en ziet naar je uit. Neem nu een besluit,

Hij ziet zo naar je uit. Kom thuis, kom thuis..." Gemeen, hè, dat ik dat zo "steel"? Ja, kom thuis. Dat is misschien wel het allerbelangrijkste.

Ik weet, voordat je thuiskomt, dat er stormen in je leven kunnen zijn. Alles zal niet voor de wind gaan. Stormen in je leven, net zoals de discipelen in die storm, weet je wel, als de Here Jezus komt, tegenslag, tegenwind. En er komt twijfel, misschien wel net zoals bij Abraham, dat je je afvraagt: zit ik wel op de goede weg? Die vragen komen soms naar je toe: is God er ook voor mij? Houdt God van mij?

Ik heb het wel vaker gezegd: de reis van een christen is net als een VVV-kantoor. Daar ga je naartoe en daar staan de V's: de V van *Vinden* en *Volgen* en *Verkondigen*. Want de reis van een christen is ten eerste dat je de Here Jezus vindt, dat je je omkeert, dat je je bekeert en dat je gaat zoeken en dan zegt de Here Jezus Zelf: "Wie zoekt, die zal Mij vinden."

En als je de Here Jezus gevonden hebt, ga je Hem *volgen*. Je wilt een discipel zijn, een volgeling van Hem, met Hem op weg gaan. Dan ga je misschien wel dat nieuwe lied zingen, want je gaat Hem volgen. Je gaat Hem ook *verkondigen*, Misschien in je eigen kleine omgeving een goed woord van de Here Jezus zeggen. Gezonden worden naar de mensen om je heen.

Ja, wat is nu zending? Voor zending hoef je niet heel ver weg te gaan naar Verweggistan of zo, nee, zending is bezig zijn in je eigen omgeving. Net als een steen die je in het water gooit: die kleine kringen er omheen. Wij maken ons zo druk om die kringen die tegen de walkant weglopen. Nee, die kleine kringen, heel dichtbij. Misschien wel je collega's, misschien nog wel nader: je man of je vrouw, je vriendin of je vriend, je eigen gezin. Daar moet het gebeuren. Dat is de kern. Als je een steen in het water ziet vallen, dan komt er water naar boven. Daar moet je mee bezig zijn. Leven vanuit die drie V's: Jezus vinden, Jezus volgen, Jezus verkondigen.

En waar kom je dan? Ja, weer bij een V: in het *Vaderland*. Ja, echt. Dat moet je doen, hè, dan is je toekomst zeker. Dan ben je net zoals Ruth die koos. Ruth, dat meisje uit Moab, ken je ook wel. Zij ging vanuit haar vaderland naar het andere vaderland: naar Bethlehem, Broodhuis. "Uw God is mijn God." En zij werd zo'n radertje in het grote werk van Jezus. Haar vaderland. Ze mocht staan in het geslachtsregister van onze Heiland. Ruth... Waren we allemaal maar zo.

En dan kom ik weer terug bij Abraham. Hij ging op weg met een belofte. Je zult je vaderland vinden. En wij? Thuiskomen in het Vaderland. Enkele reis? Ja. Stemming onbekend? Nee. De reis is veilig met Jezus. Gods weg. En Zijn route? Gods tom-tom: van belofte naar belofte. En het doel: het hemelse Vaderland. Dat is de plaats waar de Here Jezus op je wacht en zegt: "Welkom Thuis." Je Thuis: dat hemelse Vaderland. Daar gaan we van zingen: "Daar zal ik mijn Heer ontmoeten." En daarvan mag je weten: "Geen smart meer daar omhoog, God Zelf wist daar de tranen droog." Dat is toch geweldig?

Zo mag je onderweg zijn naar je eindbestemming: Vaderland. Thuiskomen. Ik moet denken aan die man op zijn sterfbed. In één van de laatste gesprekken die ik met hem had, zei hij met een traan in zijn ogen: "Ik ga naar Huis." Zo hebben we hem begraven en we hebben gezongen dat prachtige lied: "k Ben reizend naar die stad waar Christus het licht zal zijn." En echt, geloof dat nu! Dan kom je veilig Thuis. Waar? O ja, we schrijven het met een V: Vaderland. Amen.